

JONC

Jove Orquestra Nacional de Catalunya

Estiu2014

32è Encontre JONC Alevins
Vic, del 27 de juny al 5 de juliol

Concerts

Dijous 3 de juliol

L'Atlàntida de Vic - 20.30 h

Dissabte 5 de juliol

L'Auditori de Barcelona - 20 h

63è Encontre JONC
Vic, del 4 al 13 de juliol

Concerts

Dijous 10 de juliol

L'Atlàntida de Vic - 20.30 h

Divendres 11 de juliol

Auditori de Girona - 21 h

Dissabte 12 de juliol

L'Auditori de Barcelona - 20 h

Diumenge 13 de juliol

Teatre Municipal El Jardí de Figueres - 20 h

Director

Manel Valdivieso

Salutació

Benvolguts, benvolgudes,

La JONC Alevins i la JONC culminen els seus encontres de l'estiu a Vic amb la il·lusió de presentar part de la feina feta. Han estat uns dies molt intensos de treball amb dos grans equips de professors que ens han fet viure la música amb una gran professionalitat i sensibilitat.

La JONC Alevins ha pogut endinsar-se en la música de Haydn i Brahms, dos mestres cabdals de la història de la música. La JONC per altra banda, ha tingut el repte d'enfrontar-se a un dels grans referents del simfonisme del segle XX, Richard Strauss, del qual aquest any se celebra el 150è aniversari del seu naixement. També ha estat una ocasió molt especial perquè s'ha pogut treballar l'obra encàrrec "InFALL" d'Hèctor Parra, un dels compositors de més projecció que té actualment el nostre país.

Aquests dies, a més de la intensitat del treball musical, s'han fet activitats complementàries com un taller d'orquestra amb la participació d'estudiants convidats de conservatoris d'arreu del país, hem continuat amb l'activitat de la JONC Didàctica, un projecte d'apropament de la música als ensenyaments primaris en col·laboració amb un equip de mestres i també s'ha pogut realitzar una jornada sobre un dels temes cada vegada més rellevants pel futur dels joves músics, la música i el compromís social.

Esperem que gaudiu tan dels concerts com nosaltres ho hem fet preparant-los.

Bon estiu!

Jove Orquestra Nacional

La Jove Orquestra Nacional de Catalunya neix el setembre de 1993 amb el nom de Jove Orquestra Simfònica de Catalunya (JOSC) i el 1999 passa a anomenar-se JONC. El projecte va ser dirigit per Josep Pons des de la seva fundació fins a l'any 2001, any en què Manel Valdivieso n'agafa el relleu com a director artístic.

onal de Catalunya

L'any 1999 es constitueix la Fundació JONC per aglutinar el nombre creixent d'iniciatives que en el seu sí van prenent forma. El seu Patronat està integrat per diversos representants de la Generalitat de Catalunya, del cercle cultural i musical català.

Des del seu naixement, els objectius principals de la JONC han estat facilitar una formació orquestral integral als joves músics del nostre país i col·laborar activament en la seva inserció professional. Així mateix, s'ha vetllat per oferir un producte cultural de la màxima qualitat, tot apropant-lo a tots els públics, amb una clara vocació social i pedagògica.

Per a fer possible aquests objectius, l'activitat de la JONC es desenvolupa mitjançant encontres de treball, concerts simfònics i de cambra, preparació de material didàctic, classes, conferències, etc.

La Fundació Jove Orquestra Nacional de Catalunya inclou tres orquestres diferents, a les quals s'hi accedeix per audició pública.

L'activitat principal es realitza a partir de la **JONC Alevins**, formada per joves músics menors de 19 anys i de la **JONC**, que abasta fins als 25 anys.

A més, també hi ha la **JONC Filharmonia**, que està orientada a culminar els objectius educatius i artístics de la JONC mitjançant produccions amb criteris professionals.

La JONC ha participat en els festivals i sales de concerts més importants del país, sota la direcció de mestres del prestigi de Josep Pons, Guy van Waas, Ernest Martínez-Izquierdo, Jordi Mora, Manel Valdivieso, Barry Sargent, Jan Caeyers, Robert King, Paul Goodwin, Andrew Parrott, Antoni Ros-Marbà, Lutz Köhler, Salvador Mas, Edmon Colomer, Karl Anton Rickenbacher i Valery Ovsyanikov.

Programa dels concerts

ts de la JONC Alevins

Concerts

Dijous 3 de juliol

L'Atlàntida de Vic - 20.30 h

Dissabte 5 de juliol

L'Auditori de Barcelona - 20 h

Programa

De Haydn a Brahms

Brahms

Serenata núm. 1: 1r moviment

Haydn

Simfonia 104 en Re Major: 2n moviment

Brahms

Serenata núm. 1: Minuets

Haydn

Simfonia 104 en Re Major: 4t moviment

Director

Manel Valdivieso

Manel Valdivieso. Direct

Nascut a Barcelona, cursa els estudis musicals a l'Escolania de Montserrat i als Conservatoris de Badalona i Barcelona. Completa la seva formació estudiant anàlisi amb Benet Casablanca i direcció d'orquestra amb Antoni Ros-Marbà.

or artístic de la JONC

Ha dirigit les principals orquestres espanyoles , com La Coruña, Granada, Tenerife, Madrid (Nacional, Sinfónica i RTVE), Bilbao, Castilla y León, Santiago de Compostela, Córdoba, Sevilla, Principado de Asturias, Málaga, Balears, etc... Paral·lelament ha desenvolupat una exitosa trajectòria operística que l'ha dut a debutar, entre altres, al Gran Teatre del Liceu, Teatro Real de Madrid, a l'Òpera Nacional de Korea (Seul) i a l'Òpera de Washington DC amb títols com L'Elisir d'Amore, Barber de Sevilla, Carmen, Lucia di Lammermoor, Il Trittico, Madama Buterfly, Il Trovatore, Turandot, Tosca, The Turn of the Screw i altres.

Ha enregistrat per a Harmonia Mundi, Naxos, TV3-Catalunya Música i Columna Música diferents projectes discogràfics, la majoria centrats en l'obra de compositors actuals.

Malgrat el fort impuls internacional de la seva activitat recent, ha mantingut sempre un ferm contacte amb la realitat musical del nostre país, col·laborant i participant decisivament en molts nous projectes professionals impulsats per conjunts de perfil jove o de nova creació com ara Girona XXI, Murtra Ensemble, Camera Musicae, Orquestra de Cambra de Cervera, Orquestra Barroca Catalana, Orquestra de Cambra de Granollers i molts altres.

D'entre la seva activitat recent en destaquen nombroses presències a la Temporada estable de la Simfònica de Frankfurt-Oder (BSOF-Alemanya), BOS (Orquestra Simfònica de Bilbao), OFM (Orquesta Filharmónica de Málaga), OCG (Orquesta Ciudad de Granada), ORTVE i L'Orquestra de Cambra de Ginebra (Suïssa).

Ha estat el titular de l'aula de Direcció d'Orquestra al Musikene de 2010 a 2013 i actualment és professor al Conservatori Superior del Liceu (Barcelona).

Programa dels concerts

ts de la JONC

Concerts

Dijous 10 de juliol

L'Atlàntida de Vic - 20.30 h

Divendres 11 de juliol

Auditori de Girona - 21 h

Dissabte 12 de juliol

L'Auditori de Barcelona - 20 h

Diumenge 13 de juliol

Teatre Municipal El Jardí de Figueres - 20 h

Programa

Bach-Schönberg. Preludi i Fuga en Mi bemoll M BWV 552

I Allegro

II Fuga

H. Parra. InFALL (obra encàrrec de la JONC)

Pausa

R. Strauss. Till Eulenspiegels

R. Strauss. Don Juan

Director

Manel Valdivieso

Notes al programa. *InFALL*

InFALL, un encàrrec de la JONC en ocasió del seu 20è aniversari, i en la seva primera versió, un encàrrec de l'OBC i L'Auditori de Barcelona, ens ofereix una visió cosmològica de l'existència humana i, en certa manera, una consciència del destí tràgic que ens porta cap a la mort. *Infall* és, en anglès, el moviment de caiguda cap al centre d'un cos astronòmic massiu a causa de l'atracció gravitatòria. Caracteritza la implosió de la matèria, una implosió que, segons algunes teories actuals, com la del físic francès J. P. Luminet, marcarà tràgicament el final de l'univers. Per fer aquesta obra, m'he inspirat en lectures sobre la física dels forats negres (K. S. Thorne, L. Susskind) i en *La termodinàmica de la vida*, en

què D. Sagan i E. Schneider proposen que la vida a la Terra es podia haver originat com a resposta molecular, natural i fortuïta, a les grans diferències de temperatura que hi havia entre el Sol, l'espai buit i la Terra. Fruit d'aquesta tensió, d'aquest gradient tèrmic, es van originar els diversos processos i moviments moleculars "ordenats", com ara els ciclons, les tempestes... i la vida. Així, *InFALL* comença amb una secció de quatre minuts que evoca el buit interestel·lar: una mena de grinyol ultrasònic gairebé inaudible, interpretat per les cordes i combinat amb breus erupcions de matèria emergent (*piccolo*, trompetes amb sordina, percussió). *InFALL* intenta posar l'orquestra dins d'un camp de potents ones sonores que provoquen excitacions sobtades i gairebé continuades de la matèria orquestral. Així, escoltarem els timbres de l'orquestra que es transformen d'estridents en extremament tendres en menys d'un segon.

La segona part desenvolupa un procés harmònic que ens conduirà fins al final de l'obra, en què l'ésser humà pren consciència del seu destí tràgic. Algunes incrustacions rítmiques en l'arpa, la percussió i els metalls mantenen latent encara la tensió tèrmica que va originar la vida, però a poc a poc el gradient de temperatura es va reduint i la vida transforma la química de l'entorn. Tota la part final es caracteritza per una acceleració gairebé constant. Podem entendre la vida humana, com un gran procés de complexificació i acceleració. Un procés que desemboca en un *Presto feroce* en què s'amaguen tots els motius de la peça. A manera de *stretto*, tota la matèria conflueix per acabar implosionant en un final tràgic i contundent, sec, en què el lirisme ja no hi té cabuda.

Hèctor Parra

(a partir de la nota escrita per Eva Vila)

Notes al programa. Richard

Les simfonies de Beethoven van deixar una petjada tan profunda en el seu temps que els compositors que van venir darrere seu no van poder evitar de creure que el gènere simfònic havia quedat esgotat amb la sèrie de nou del gran mestre. Fins i tot un músic tan dotat com Schubert va haver de compondre les seves dues innovadores simfonies de maduresa per a ell mateix, com un experiment no destinat al seu públic natural, que ja no esperava res d'un gènere que es donava per sentenciat.

Johann Strauss i El Poema Sonor

La gran generació romàntica –la de Berlioz, Mendelssohn, Schumann, Liszt i Wagner, per dir-ne alguns dels noms més significats– continuava veient l'aportació simfònica de Beethoven com una culminació, com una fita a partir de la qual ja res no podia ser igual. La simfonia clàssica els semblava, en efecte, esgotada, però alhora els estimulava a treballar per emular-la i aconseguir una excel·lència que s'hi pogués equiparar.

Aquest anhel d'emulació va propiciar dues menes diferents de solució al problema de la simfonia romàntica. D'una banda, un compositor format en el Classicisme vienès com Felix Mendelssohn s'atrevia ja de ben jove a repensar la simfonia clàssica, sense tanmateix trencar-ne els supòsits formals abstractes. De l'altra, un músic francès format en una tradició ben diferent com Hector Berlioz es llançava a emular el seu admirat Beethoven a partir d'una concepció nova que donava a la simfonia una dimensió narrativa, inspirada en la literatura. La proposta de Mendelssohn va trigar una mica a aconseguir la maduresa de les seves simfonies *Italiana* i *Escocesa*, de 1833 i 1842, respectivament, però en canvi la innovadora proposta de Berlioz va cristallitzar de seguida en una obra mestra primerenca: la *Simfonia fantàstica* de 1830, d'enorme conseqüència. Els dos camins per a la simfonia romàntica ja semblaven aleshores ben marcats.

Al seu torn, un compositor tan literari com Robert Schumann, que havia escrit peces per a piano tan innovadores, tan narratives, com *Carnaval* o *Kreisliriana*, en sentir-se temptat per la simfonia no va voler aplicar aquella fantasia d'aparença improvisatòria al gènere orquestral. Al contrari, va decidir desafiar els clàssics en el seu propi terreny i va ser capaç de donar a la simfonia abstracta una organicitat encara superior a la del model, com ara a la quarta simfonia (cronològicament, la segona),

Notes al programa

escrita l'any 1841 i revisada onze anys més tard, on tot el material de la simfonia deriva de la introducció inicial, com una planta que creix i es fa complexa a partir d'una única llavor.

Contràriament, l'hongarès Ferenc (o Franz, com signava ell) Liszt, amic de Berlioz, de Mendelssohn i de Shumann, en afrontar el gènere simfònic va preferir recórrer als estímuls literaris per renovar la forma. Solució força paradoxal, perquè ell mateix va ser qui de manera més brillant va repensar al mateix temps la sonata per a piano, en termes purament abstractes, en la seva magnífica sonata en si menor, de 1853. De bon començament, doncs, Liszt va traslladar a l'orquestra les diguem-ne pintures musicals que havia assajat amb èxit a les seves peces per a piano, i en va dir "poemes simfònics". Però aviat es va sentir temptat a assajar dissenys més complexos, més veritablement simfònics. I, així, l'any 1854 enllestia la gran *Simfonia Faust*, composta sobre el *Faust* de Goethe, amb una caracterització dels tres grans protagonistes, Faust, Margarida i Mefistòfeles, que li va servir per construir temàticament el gran edifici simfònic.

Els dos camins de la simfonia romàntica, doncs, quedaven perfectament definits amb l'obra d'aquella brillant primera generació romàntica: Mendelssohn i Schumann, d'una banda, reinventaven la simfonia clàssica, i Berlioz i Liszt, de l'altra, inventaven la simfonia programàtica de fonaments literaris.

Més tard, compositors com Anton Bruckner i Johannes Brahms van trobar encara solucions personals a la simfonia clàssica. I més ençà, compositors "perifèrics" com Piotr I. Txaiovski o Antonin Dvořák s'hi van saber expressar de manera renovadora.

Richard Strauss i El Poema Sonor

Amb això arribem a l'última gran generació romàntica, la dels compositors nascuts a la dècada dels seixanta, mig segle després de la primera gran generació romàntica. Entre aquests, però, ja no hi trobem emuladors decidits de la simfonia clàssica, sinó més aviat seguidors de la via literària i inclús filosòfica. En particular, el vienès Gustav Mahler i el muniquès Richard Strauss. El primer, que sostenia que una simfonia havia de contenir el món sencer, va practicar una solució programàtica molt personal, amb la introducció freqüent de textos literaris cantats, que tanmateix el va portar finalment a la convicció que el programa era només com una bastida aixecada per bastir un edifici, que en acabar l'obra es retira i s'oblida. La seva sisena simfonia, per exemple, es pot escoltar com una simfonia clàssica, sense que calgui saber-ne d'entrada el programa que n'és el fonament.

El cas de Richard Strauss és prou diferent. Format en un ambient musical molt conservador (el seu pare, músic professional, era un antiwagnerià furibund), va assajar de molt jove la simfonia clàssica en un parell d'ocasions, als setze i als vint anys. Però el ràpid desenvolupament de la seva estètica, que va desembocar en una síntesi personal dels dos extrems en litigi a l'època, això és, el wagnerisme futurista i la lliçó clàssica de Brahms, el va conduir a un simfonisme nou, el dels seus "poemes sonors", com ell va preferir dir-ne, que el va fer saltar en poc temps al primer rengle de l'avantguarda musical europea. Aquí, Strauss es va mostrar com a capdavanter de la "música del futur" heretada de Wagner i de Liszt, i alhora com a exponent de les formes clàssiques que Brahms havia renovat. En poc temps, l'encara jove compositor s'havia convertit en un virtuós de l'expressivitat pictorial de l'orquestra (es dedicava professionalment a la direcció orquestral, com Mahler) i en un expert dominador de les formes, que semblava talment que li fossin

Notes al programa

connaturals. Durant una quinzena d'anys, entre el *Don Juan* de 1888 i la *Simfonia domèstica* de 1903, el poema sonor va ser el gènere preferit de Strauss, i el camp d'experimentació on es va forjar el seu altíssim poder de caracterització, que en poc temps el va convertir en un dels compositors d'òpera més indiscutibles del seu temps, per no dir de tots els temps.

Don Juan, escrit quan el compositor tenia vint-i-quatre anys, va ser el seu primer èxit en el camp del poema sonor, i va ser l'obra que el va donar a conèixer arreu del món en estrenar-se pel novembre de 1889. Tot i que el tema és el mateix que el de Tirso de Molina, el de Molière o el de Mozart, la peça de Strauss es basa en una obra inacabada del poeta romàntic austríac Nikolaus Lenau, on el mític protagonista no és un arrauxat amant àvid de conquestes eròtiques, sinó un melancòlic recercador de la dona ideal que, sentint-se finalment fracassat, es lliura a la decepció i a la mort. El poema de Strauss no exalta, doncs, el desig eròtic en ell mateix, sinó en el desig com a conseqüència de la passió amorosa. En ocasió de l'estrena berlinesa de l'obra, Strauss va demanar que al programa només hi figuressin els versos de Lenau que havia fet imprimir a la primera pàgina de la partitura, sense cap anàlisi temàtica de l'obra musical. Tot i que la peça narra temàticament una història molt concreta, Strauss resol el conjunt en una forma sonata perfecta, on en lloc de l'oposició clàssica de dos temes juga amb l'oposició de dos grups temàtics diferenciats. El compositor havia construït l'obra sobre un argument literari, però alhora esperava que s'escoltés també com a construcció purament musical.

Pocs anys més tard, entre 1894 i 1895, Strauss va compondre *Les entremaliadures de Till Eulenspiegel*, sobre les aventures de l'heroi

Richard Strauss i El Poema Sonor

popular de la pagesia alemanya, amb un marcat canvi de registre: el to elevat dels poemes anteriors deixava pas a un descarnat humor sorneguer i a un realisme més arran de terra. En poc temps, la provada habilitat narrativa del compositor s'havia desenvolupat de tal manera que un oient perspicaç quasi podria endevinar l'argument de l'obra sense saber els detalls del programa. En forma d'un rondó a la manera setcentista, Strauss es diverteix, amb un humor molt sud-alemany, contant les facècies del bergant Till, tan "políticament incorrecte", que en dirien ara, en una mena de sàtira paral·lela de la societat filisteia que envoltava l'autor. Al principi, el compositor no volia publicar el programa per deixar que "per un cop la gent trenqués les nous que els oferís el trapella sense ajuda del compositor." A l'últim, però, va aclarir el contingut de les diverses escenes: Till sembla el desordre cavalcant entre les parades del mercat i espantant les comares i les marmanyeres; Till es disfressa de capellà per fer-ne burla; Till festeja una dama que acaba engegant-lo amb amenaces; Till es fica en una reunió de filisteus pedants i els ridiculitza; al final, les bromes de Till s'acaben quan la justícia l'agafa i el condemna a la forca; amb la corda al coll, Till encara es burla de si mateix. El poema sonor s'obre amb un tema equivalent al "vet aquí que una vegada" de les rondalles tradicionals, fins que les trompes irrompen amb el primer tema de Till, que l'orquestra comença a reprendre de seguida per fer-ne el tema del rondó, fins que el clarinet esclata en una rialla que es converteix en el segon tema del desvergonyat Till. Al capdavant de les diverses escenes, després de la mort al cadafal de l'antiheroi, reapareix el tema de rondalla inicial, per acabar amb la sarcàstica riallada postmortem del malaurat.

Miquel Desclot

Professors de la JONC

Alevins

Gisella Curtolo - Violí
Solista a l'Orchestra Mozart
i professora al C. Monteverdi
Conservatory de Bolzano.

Mauro Rossi - Violí
Concertino a l'Orquesta Nacional
de España i principal concertino
convocat de l'Orquesta Simfònica de
Barcelona i Nacional de Catalunya.

Paul Cortese - Viola
Professor al Conservatori Superior
del Liceu i col·laborador habitual de
l'Orquesta del Gran Teatre del Liceu.

Cristóforo Pestalozzi - Violoncel
Solista a l'Orquesta Simfònica del
Gran Teatre del Liceu i professor a
l'ESMUC.

Jonathan Camps - Contrabaix
Solista a l'Orquesta Simfònica de
Barcelona i Nacional de Catalunya i
professor a l'ESMUC.

Magdalena Martínez - Flauta
Solista a l'Orquesta de la Comunitat
Valenciana.

Maria Alba Carmona - Oboè
Membre de l'Òpera de Zurich, de
Spira Mirabilis i del quintet Azahar
Ensemble. Ex membre de la JONC.

Miquel Ramos - Clarinet
Academista Philharmonisches
Orchester Lübeck, membre de
Murtra Ensemble i de Spira Mirabilis.
Ex membre de la JONC.

Guillermo Salcedo - Fagot
Membre de l'Ensemble Miró i
professor al Conservatori Superior de
Salamanca.

Bernardo Cifres - Trompa
Solista de la Orquesta de la
Comunitat Valenciana.

Ángel Serrano - Trompeta
Assistent de solista a l'Orquesta
Simfònica de Barcelona i Nacional de
Catalunya i professor a l'ESMUC i a
Musikene.

Marc Cabero - Percussió
Timbaler a l'Orquesta Simfònica del
Vallès i professor al Conservatori de
Terrassa i al Conservatori Superior del
Liceu.

Músics de la JONC Alev

Violins

Júlia Àlvaro Serrano
Jaume Angelès Fité
Laia Azcona Morist
David Castillo Almagro
Júlia Conangla Oliveras
Maria Cuatrecasas Estévez
Violeta Cubarsi Fernández
Ainara Duran Hervás
David E. Fonseca González
Clara Garriga Tragut
Jaume Guri Batlle
Lia Manchón Martínez
Cristina Morell Marín
Adriano Ortega Ribau
Alba Ramírez de Ramon
Andrea Santiago Carrillo
Montserrat Seras Zabala
Gil Sisquella Oncins
Joan Vallis Ramon-Cortés

Violes

Marina Fuentes Rojas
Pau Planell Mollist
Paula Roca Raidó
Xavier Rotger Bonnin
Maria Rovira Gimó

Violoncels

Clea Abelló Buyle
Blai Bosser Toca
Carla Conangla Oliveras
Clara Ferrer Espona
Bruna González Subirà

Contrabaixos

Anna Cristina Grau Màrmol
Blai Gumí Roca

Flautes

Cèlia Salas Escobar
Marta Torres Balcells

Oboès

Mireia Góngora Moral
Júlia Real Babí

Clarinets

Joan Roca Carreras
Maria Rubio Carrión

Fagots

Ignasi Candelas Carreras
Joana Roche Roca

Trompes

Aleix Garcia Anguera
Pau Riedweg Canturri
Rita Salgado Ricart
Guillem Serra Llorens

Trompetes

Joan Pàmies Magrané
David Urrutia Ferré

Percussió

Julián Enciso Izquierdo
Roger Santacana Hervada

Professors de la JONC

David Ballesteros - Violí
Membre de la London Symphony
Orchestra i BandArt, professor a la
Guildhall School of Music.

Vicent Balaguer - Violí
Professor als Conservatoris Superiors
de Música de València i de les Illes
Balears i concertino convidat a la
Orquestra Sinfónica de Navarra i
l'Orquestra Simfònica de Barcelona i
Nacional de Catalunya.

Lander Echebarría - Viola
Membre de la London Symphony
Orchestra.

Ángel Luis Quintana - Violoncel
Solista a l'Orquestra Nacional de
Espanya.

Nicholas Schwartz - Contrabaix
Membre de la Royal Concertgebouw
d'Amsterdam.

Christian Farroni - Flauta
Assistent de solista a l'Orquestra
Simfònica de Barcelona i Nacional de
Catalunya i professor al Conservatori
del Liceu.

Eduardo Martínez - Oboè
Solista a l'Orquestra Ciudad de
Granada i professor a l'ESMUC.

Andreas Sunden - Clarinet
Solista a la Swedish Radio
Symphony Orchestra.

Joaquín Osca - Fagot
Assistent de solista a l'Orquestra
Ciudad de Granada.

Juan Manuel Gómez - Trompa
solista a l'Orquestra Simfònica de
Barcelona i Nacional de Catalunya.

Manuel Blanco - Trompeta
Solista a l'Orquestra Nacional de
Espanya i solista internacional.

Juan Carlos Matamoros - Trombó
Solista a l'Orquestra Nacional de
Espanya.

José Antonio Trigueros - Percussió
Assistent principal a l'Orquestra
Sinfónica de Galicia.

Jana Bouskova - Arpa
Professora al Brussels Royal
Conservatory, a l'Academy of
Performing Arts i al Conservatori de
Praga i solista convidada a diferents
orquestrades europees.

Músics de la JONC

Violins

Isaac Bachs

Patricia Badia López

Júlia Camps Pons

Sabela Cascón Góñez

Samuel Cubarsi Fernández

Matilda Cubarsi Fernández

Laura Custodio Sabas

David E. Fonseca González

Eduard Freixa Cruz

Adriana González Cejas

Lorena Granado Guillén

Marcel Ignacio Riera

Aleix Mercadal Macías

Asier Merino Blanco

Joan Mestre Descàrrega

Neus Navarrete González

Laia Oliveras Pagès

Adriano Ortega Ribau

Aida Ortiz Durà

Rubén Parra García

Josep Ribera Vaño
Paula Sanz Alsà
Anna Valls Vall-Ilosera
Justine Vicens

Violes

Alicia Domínguez López
Àngel Farguell Caus
Júlia Ferrer Torrescasana
Jordi Mellado Carretero
Pau Planell Molist
Gemma Pujol Coderch
Agnès Ruiz Clarasó
Patricia Torres Parada
Mireia Vilalta Cañellas

Violoncels

Alessandra Gallo Rodríguez
Ana Gómez Marmolejo
Laura Isbert Prades
Joana Mateu Carles
Guillem Pareja Seca
Laura Peribañez Artero
Marta Pons Garcia
Laura Roura Foixa
Laia Ruiz Llopart
Sílvia Sánchez Ferre

Contrabaixos

Marta Fossas Mallorquí
Joana González Subirà
Anna C. Grau Màrmol
Noèlia R. Grau Màrmol

Mariona Mateu Carles
Salvador Morera Ortells
Albert ViñasTerris

Flautes

Laija Albinyana Virgili
Camila Moukarzel Ortega
Alejandro Ortuño Gelardo
Cèlia Salas Escobar

Oboès

Marta Fernández Sánchez
Regina Llobell Blasco
Pau Roca Carreras
Guillem Vilar Serra

Clarinets

Lluís Casanova Martínez
Itsasne Fernandez Sanchez
Marina Garcia de Mateos
Laia Pujol Rovira

Fagots

Clara Canimas i Furcarà
Daniel Ortuño Gelardo
Jorge R. Puertas Moreno

Trompes

Anna Ferriol de Siurana
Marc Garcia Anguera
Noemí González Medina
Francesc Queralt Baño
Ismael Vidal

Trompetes

Yael Fiúza Souto
Berta Garcia Gala
Albert Marigó Sarrión
Andrea Mirado Guerrero

Trombons

Martí Pàmies Magrané
Alba Pujals Roigé
Daniel Téllez Gutiérrez

Tuba

Moisés Hidalgo Borrell

Percussió

Pere Cornudella Heras
Alba Rodríguez Alfonso
Miquel Vich Vila

Arpa

Olga Benito Juárez

Celesta

Marc Castellà Bové

Properes activitats de

Altres activitats en el marc dels encontres de l'estiu a l'Atlàntida de Vic

28 de juny

Taller d'orquestra amb alumnes
de l'Associació de Conservatoris
de Catalunya (ACCat)

1 de juliol

JONC Didàctica, amb alumnes
d'instituts de primària

7 de juliol - 17 h

Jornada sobre Música i
compromís social, taula rodona
i debat a càrrec de David
Ballesteros, Mikel Cañada i
Queralt Prats

64è Encontre de la JONC, setembre 2014

Del 4 al 7 de setembre de 2014,
a l'Escola Superior de Música de
Catalunya, Barcelona
Encontre de passatges
orquestrals i música de cambra

Audicions d'accés a l'Acadèmia
de la Mahler Chamber Orchestra

Professors

Mahler Chamber Orchestra

**Encontre de preparació
d'audicions per als que van
quedar en situació de reserva a
les últimes audicions d'accés a
la JONC**

20 de setembre: reserves JONC

21 de setembre: reserves JONC
Alevins

**Audicions d'accés a les
orquestres de la JONC**

**Del 16 al 20 i del 23 al 27
d'octubre de 2014**

**Inauguració del Congrés
Internacional de Ciutats
Educadores, Somnis de música**

13 de novembre, al Palau de
Congressos de Barcelona

Direcció i gestió

Direcció artística

Manel Valdivieso

Comissió artística

Corrado Bolsi

Jaume Cortadellas

Bob Porter

Gerència

Antoni Pallès

Coordinació i producció

Mireia Brandon

Montserrat Cortiella

Iris Farré

Regidoria i arxiu

Bru Maymó

JONC
Jove Orquestra Nacional
de Catalunya

Jove Orquestra Nacional de Catalunya
Padilla, 155 - 08013 Barcelona
Tel. 93 408 08 57 / 93 408 08 58
Fax 93 408 52 09
jonc@jonc.cat
www.jonc.cat

Generalitat de Catalunya

AJUNTAMENT DE VIC

Amb la col·laboració de

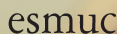
L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

eivivic
Pàrquing de l'edifici i restauració de l'edifici

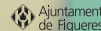
AUDITORI

esmuc

Auditori de Girona

**Ajuntament
de Figueres**

**Orquestra
de Cadagosa**

